

Chức Vụ Của Phao-lô Tại Cô-rinh-tô

Kinh Thánh Nghiên Cứu: 1 Cô-rinh-tô 1:1, Ga-la-ti 1:1, Công vụ 17:16-34, 1 Cô-rinh-tô 5:9-11, Công vụ 18:4-10, 2 Cô-rinh-tô 2:4.

Câu Gốc: “Ban đêm, Chúa phán cùng Phao-lô trong sự hiện thấy rằng: **Đừng sợ chi; song hãy nói và chớ làm thinh; ta ở cùng người, chẳng ai tra tay trên người đặng làm hại đâu; vì ta có nhiều người trong thành nầy**” (Công vụ 18:9, 10).

Nhà truyền giáo nổi tiếng người Anh William Carey thường nói rằng ông đóng giày để trang trải chi phí, nhưng công việc thật sự của ông là chinh phục linh hồn.

Tương tự như vậy, Phao-lô làm nghề may trại để sinh sống (Công vụ 18:1-3), nhưng công việc thật sự của ông, dĩ nhiên, là đem con người về cho Đấng Christ.

Tuần này, chúng ta sẽ có một cái nhìn thoáng qua về chức vụ của Phao-lô đối với hội thánh tại thành Cô-rinh-tô. Như chúng ta thấy, hội thánh ấy đầy dẫy những vấn đề, nhiều điều trong số đó không khác gì với những vấn đề mà các hội thánh chúng ta ngày nay, gần hai ngàn năm sau, đang đối diện. Thật vậy, bất cứ ai đã ở trong Cơ Đốc giáo một thời gian dài, hoặc đã tham gia công việc hội thánh, đều có thể đặt câu hỏi: Bạn đã bao giờ tìm thấy một nhóm Cơ Đốc nào mà không có vấn đề không? Dĩ nhiên, câu trả lời quá rõ ràng.

Phao-lô đối diện với những thách thức tại Cô-rinh-tô, nhưng ông làm điều đó là bởi sứ điệp của Thập tự giá (1 Cô-rinh-tô 2:2). Sự trung tín với sứ điệp này cũng là cách để đương đầu với những thách thức mà chúng ta có ngày nay. Như chúng ta sẽ thấy trong tuần này và suốt quý này, sứ điệp của 1 và 2 Cô-rinh-tô cũng áp dụng cho đời sống chúng ta.

* Học bài học tuần này để chuẩn bị cho Sa-bát ngày 4 tháng 7.

Phao-lô, Sứ Đồ Của Chúa Giê-su, Được Kêu Gọi

Phao-lô bắt đầu thư gửi cho người Cô-rinh-tô bằng cách tự nhận mình là sứ đồ của Chúa Giê-su, được gọi “theo ý muốn Đức Chúa Trời” (1 Cô-rinh-tô 1:1; so sánh với 2 Cô-rinh-tô 1:1). Niềm tin của ông về việc ông là ai trong mối liên hệ với Chúa Giê-su vững chắc đến nỗi, ngoại trừ vài trường hợp, đây là cách ông mở đầu tất cả các thư của mình.

Đọc 1 Cô-rinh-tô 1:1 và Rô-ma 1:1. Hai yếu tố nào trong chức vụ của Phao-lô được nhấn mạnh trong các câu Kinh Thánh này? (Xem thêm Ga-la-ti 1:1).

Phao-lô nói về sự kêu gọi và chức vụ sứ đồ của mình như là sự làm trọn ý muốn của Đức Chúa Trời. Ông tin chắc rằng sự kêu gọi của mình không đến từ loài người nhưng đến từ Đức Chúa Trời (Ga-la-ti 1:1). Phao-lô được Đức Chúa Trời kêu gọi từ trong lòng mẹ như Giê-rê-mi (Giê-rê-mi 1:5), là một hành động của ân điển Đức Chúa Trời (Ga-la-ti 1:15), và điều đó xảy ra để ông rao giảng phúc âm của Đấng Christ giữa vòng dân ngoại.

Trong 1 Cô-rinh-tô 15:8, Phao-lô kể mình vào số những người mà Đấng Christ đã hiện ra sau sự Phục Sinh (1 Cô-rinh-tô 15:5-7). Vài câu sau đó, ông ngụ ý rằng sự kêu gọi để làm sứ đồ của mình là kết quả của cuộc gặp gỡ ấy với Chúa Giê-su (1 Cô-rinh-tô 15:9-11).

Danh hiệu “sứ đồ của Chúa Giê-su” bao hàm một loạt ý nghĩa. Trước hết, danh hiệu ấy truyền đạt ý tưởng về một người được Chúa Giê-su sai đi. Tuy nhiên, Phao-lô cũng dùng cụm từ này để xác định mình là tông đồ của Đấng Christ (Rô-ma 1:1, Tít 1:1, Ga-la-ti 1:10), cũng là người giảng đạo và giáo sư (1 Ti-mô-thê 2:7, 2 Ti-mô-thê 1:11). Dù Phao-lô rao giảng hay dạy dỗ, Đấng Christ luôn luôn được bày tỏ. Tóm lại, Phao-lô là sứ đồ của Chúa Giê-su.

Chúa Giê-su không chỉ là trung tâm của chức vụ sứ đồ của Phao-lô; Ngài còn là trung tâm của đời sống Phao-lô. Tư tưởng và cảm xúc của Phao-lô đầy dẫy sự hiện diện của Chúa Giê-su. Bằng chứng về điều này là ông nhắc đến Chúa Giê-su nhiều lần trong phần mở đầu và phần tạ ơn của 1 Cô-rinh-tô (chín lần trong chín câu). Phao-lô yêu Chúa Giê-su quá nhiều đến nỗi ông không thể ngừng suy nghĩ và nói về Ngài. Ông muốn chia sẻ Chúa Giê-su với những người dưới sự chăm sóc của mình để đời sống họ cũng đặt Đấng Christ làm trung tâm. Trong khi ông được kêu gọi làm sứ đồ, thì họ được kêu gọi làm những môn đồ trung tín của Chúa Giê-su trong bất cứ khả năng nào mà Chúa đã kêu gọi họ.

Phao-lô được kêu gọi làm sứ đồ. Sự kêu gọi của bạn là gì, và làm sao bạn biết đó là sự kêu gọi của mình? Nếu bạn nghĩ mình không có sự kêu gọi nào, tại sao ngay bây giờ không đến cầu xin Ngài chỉ cho bạn công việc Ngài đã chọn để bạn làm?

Từ A-thên Đến Cô-rinh-tô

Đọc Công vụ 17:16–34. Phao-lô đã ở đâu trước khi đến Cô-rinh-tô, và ông đã làm gì tại đó?

Công vụ 17:16–34 mô tả việc Phao-lô rao giảng cho người A-thên trước khi ông đến Cô-rinh-tô. Dường như ông không dự định đến A-thên vào lúc ấy, nhưng vì sự chống đối mà ông đã gặp phải tại Bê-rê, nên vài người bạn đã đưa ông đến đó (*Công vụ 17:13–15*).

Những người đưa Phao-lô đến A-thên trở về Bê-rê với lời dặn rằng Ti-mô-thê và Si-la phải đến với ông càng sớm càng tốt (*Công vụ 17:15*). Công vụ 17:16–34 nói về những gì Phao-lô đã làm trong khi chờ họ. Ông nói về Chúa Giê-su trong nhà hội, ngoài chợ và tại A-rê-ô-ba. Ông thật sự không thể ngừng nói về Chúa Giê-su và đã tận dụng mọi cơ hội để làm điều đó.

Đọc Công vụ 18:1–11. Phao-lô làm gì khi đến Cô-rinh-tô và trong suốt thời gian ông ở lại thành ấy?

Phao-lô đến Cô-rinh-tô trong hành trình truyền giáo thứ hai của mình. Lu-ca cho chúng ta biết rằng Phao-lô ở đó một năm sáu tháng.

Như thường lệ, Phao-lô bắt đầu hoạt động truyền giáo của mình tại nhà hội (*Công vụ 18:4–6*). Công vụ 17:1, 2 cho biết đây là thói quen của ông. Ông theo chiến lược “cho người Giu-đa trước hết” (*Rô-ma 1:16, Công vụ 13:46*), đúng như Chúa Giê-su đã truyền cho các sứ đồ của Ngài (*xem Công vụ 1:8*).

Cuối cùng, khi Si-la và Ti-mô-thê đến với ông tại Cô-rinh-tô, Phao-lô “hết lòng chuyên lo về sự giảng dạy, làm chứng với người Giu-đa rằng Đức Chúa Giê-su là Đấng Christ” (*Công vụ 18:5*). Trong thời gian ở tại Cô-rinh-tô, ông bận rộn “dạy đạo Đức Chúa Trời” (*Công vụ 18:11*). Chính trong bối cảnh này, ông cũng bày tỏ những lời nổi tiếng rằng ông “ở giữa anh em, tôi chẳng biết sự gì khác ngoài Đức Chúa Giê-su Christ, và Đức Chúa Giê-su Christ bị đóng đinh trên cây thập tự” (*1 Cô-rinh-tô 2:2*).

Chúng ta có thể học được gì từ hoạt động truyền giáo của Phao-lô tại A-thên và Cô-rinh-tô? Điều gì khiến việc chia sẻ phúc âm trong các thành phố và cộng đồng của chúng ta ngày nay trở nên đầy thách thức? Làm sao chúng ta có thể chia sẻ phúc âm cách thành công tại những nơi khó khăn này? Chúng ta có thể học được những chiến lược nào từ hoạt động truyền giáo của Phao-lô để thực hiện điều đó một cách tốt nhất?

Thành Cô-rinh-tô

Đọc Công vụ 18:1-3, 1 Cô-rinh-tô 5:9-11 và 1 Cô-rinh-tô 8:4. Chúng ta có thể suy ra điều gì về kinh tế, đạo đức và đời sống tôn giáo tại Cô-rinh-tô?

Cô-rinh-tô là một trung tâm quan trọng của thế giới cổ đại, nổi tiếng về thương mại thịnh vượng. Thành bị La Mã phá hủy vào năm 146 TCN và được Julius Caesar xây dựng lại như một thuộc địa La Mã vào năm 44 TCN. Chính Cô-rinh-tô La Mã này xuất hiện trong Tân Ước. Vào thời Phao-lô, Cô-rinh-tô là một trong những đối thủ của A-thên và thậm chí đã vượt trội hơn A-thên về nhiều phương diện. Cô-rinh-tô có hai hải cảng quan trọng, giúp cho việc trao đổi hàng hóa và phát triển thương mại trở nên dễ dàng.

Thật vậy, Phao-lô chọn Cô-rinh-tô vì tầm quan trọng và vị trí địa lý thuận lợi của thành ấy. “Như vậy, một cơ hội đã được mở ra cho việc truyền bá phúc âm. Một khi được thiết lập tại Cô-rinh-tô, phúc âm sẽ dễ dàng được truyền đạt đến mọi nơi trên thế giới.”—Ellen G. White, *Sketches From the Life of Paul*, tr. 99.

Ngoài ra, thương mại phồn thịnh của Cô-rinh-tô giúp Phao-lô dễ dàng tự nuôi mình bằng cách làm và bán trại trong khi rao giảng phúc âm tại thành ấy (*Công vụ 18:2, 3*). Rõ ràng, công việc truyền giáo trong một thành phố lớn và giàu có không hề thiếu thách thức. Cô-rinh-tô nổi bật với tình trạng đa thần giáo công khai (*1 Cô-rinh-tô 8:5*), thể hiện qua nhiều đền miếu được xây để tôn kính các thần như Apollo, Athena, Aphrodite, cùng nhiều thần khác, thậm chí thờ cả các thần Ai Cập như Serapis và Isis.

Bên cạnh sự hỗn loạn tôn giáo này, Cô-rinh-tô cũng nổi tiếng về sự buông thả tình dục. Strabo, một nhà địa lý và sử học Hy Lạp, đề cập rằng có 1,000 gái mại dâm “thánh” dâng mình cho việc thờ phượng Aphrodite trong đền thờ nữ thần này tại Cô-rinh-tô. Dù nhiều học giả nhìn nhận điều này với sự hoài nghi và cho rằng lời tuyên bố ấy bắt nguồn từ tuyên truyền của người A-thên chống lại Cô-rinh-tô, nhưng mại dâm mang tính nghi lễ vẫn phổ biến trong thế giới cổ đại. Sự gian dâm là một vấn đề tại Cô-rinh-tô, cũng như ở nhiều nơi khác. Thờ hình tượng và sự vô luân là một phần của đời sống hằng ngày, và thực trạng đáng buồn này giải thích phần lớn nội dung của 1 và 2 Cô-rinh-tô.

Trong hoạt động truyền giáo tại Cô-rinh-tô, Phao-lô đối diện với thách thức của một xã hội thờ hình tượng và phóng túng. Những thách thức nào trong văn hóa ngày nay có thể khiến việc rao giảng phúc âm trở nên khó khăn? Chúng ta có thể vượt qua bằng cách nào? Nếu có, giữa Cô-rinh-tô và các thành phố của chúng ta ngày nay khác biệt nhiều đến mức nào?

“Nhiều Người Trong Thành Nầy”

Đọc Công vụ 18:4–8. Kết quả của việc rao giảng của Phao-lô là gì?

Công việc của Phao-lô giữa vòng người Giu-đa tại Cô-rinh-tô không kết quả như ông mong muốn. Ông phải đối diện với sự thù nghịch và căm ghét. Kinh Thánh nói rằng “chúng chống cự và khinh dể người” (Công vụ 18:6). Khi đối tượng của động từ Hy Lạp *blasphēmō* (“nói phạm thượng”) là một con người, thì từ ấy có nghĩa là “mắng nhiếc” hoặc “vu khống.” Nói cách khác, họ có ý định làm hoen ố danh tiếng của Phao-lô và ngăn cản ông thành công trong những nỗ lực truyền giáo của mình.

May thay, công việc của Phao-lô trong nhà hội Cô-rinh-tô không vô ích. Suy cho cùng, Đức Chúa Trời đang điều hành sứ mạng này. Ngài đã hứa: “[Lời Ta] chẳng trở về luống rỗng” (Ê-sai 55:11). Một số người Giu-đa không ngờ rằng Cơ-rít-bu, chủ nhà hội, cùng cả nhà mình tiếp nhận Chúa Giê-su là Đấng Mê-si và chịu phép báp-tem (Công vụ 18:8). Ngoài ra, “nhiều người Cô-rinh-tô từng nghe Phao-lô giảng, cũng tin và chịu phép báp-tem” (Công vụ 18:8), rất có thể là do ảnh hưởng của Cơ-rít-bu.

Đọc Công vụ 18:9, 10. Chúng ta có thể suy ra điều gì về cảm xúc của Phao-lô trước những thách thức tại Cô-rinh-tô? Đức Chúa Trời đã khích lệ tôi tớ Ngài như thế nào?

Ngay sau khi Phao-lô rời nhà hội, ông có một kinh nghiệm đem lại sự khích lệ. Chính Đấng Christ hiện ra với ông ban đêm trong sự hiện thấy, với những lời gọi nhớ trong Ê-sai 41:10: “Đừng sợ, vì ta ở với ngươi.” Thật vậy, Phao-lô thừa nhận rằng ông ở tại Cô-rinh-tô “trong sự yếu đuối, sợ hãi, run rẩy lắm” (1 Cô-rinh-tô 2:3). Ông đã phải rời Bê-rê để đến A-thên vì sự chống đối dữ dội. Dường như ông nghĩ rằng mình cũng sẽ phải rời Cô-rinh-tô vì cùng lý do: sự chống đối lớn lao. Nhưng lần này điều đó đã không xảy ra. Chúa Giê-su phán với ông: “Ta có nhiều người trong thành này” (Công vụ 18:10). Và Phao-lô là công cụ của Ngài để đem tin tức về sự cứu rỗi đến cho họ.

Đọc Ê-sai 41:10. Đức Chúa Trời ban cho bạn những lời hứa tuyệt vời nào trong câu này? Những lời hứa ấy đem lại cho bạn hy vọng nào ngay lúc này trong đời sống bạn?

Thư Của Phao-lô Gửi Cho Người Cô-rinh-tô

Đọc 1 Cô-rinh-tô 1:11-13; 1 Cô-rinh-tô 4:14; 1 Cô-rinh-tô 5:11; 1 Cô-rinh-tô 7:1; và 1 Cô-rinh-tô 14:37, 40. Cũng đọc 2 Cô-rinh-tô 1:12, 2 Cô-rinh-tô 2:9, 2 Cô-rinh-tô 11:3 và 2 Cô-rinh-tô 13:10. Những câu Kinh Thánh này giúp chúng ta hiểu như thế nào về lý do Phao-lô viết thư cho người Cô-rinh-tô?

Phao-lô đang ở Ê-phê-sô khi ông viết 1 Cô-rinh-tô (1 Cô-rinh-tô 16:5-9). Người nhà của Cơ-lô-ê đến báo cho ông biết rằng tình hình tại Cô-rinh-tô không được tốt lắm (1 Cô-rinh-tô 1:11). Trong 1 Cô-rinh-tô 1-6, Phao-lô giải quyết những vấn đề do người nhà Cơ-lô-ê đem đến. Các vấn đề bao gồm bẻ phái, gian dâm, kiện tụng và mại dâm. Phao-lô cũng nhận được một bức thư với những câu hỏi cụ thể (1 Cô-rinh-tô 7:1). Câu trả lời của ông kéo dài từ chương 7 trở đi. Các câu hỏi liên quan đến hôn nhân, ly dị, độc thân, thức ăn cúng thần tượng, cách cư xử trong sự thờ phượng, việc sử dụng các ân tứ thuộc linh và sự hiểu sai về sự sống lại. Hội thánh Cô-rinh-tô có rất nhiều vấn đề và còn non nớt. Có lẽ hội thánh địa phương của bạn cũng có nhiều vấn đề. Tuy nhiên, hội thánh tại Cô-rinh-tô có lẽ còn tệ hơn.

Thư thứ nhất của Phao-lô gửi cho người Cô-rinh-tô cũng rất liên quan đến thời đại chúng ta. Rốt cuộc, chẳng phải ở một mức độ nào đó, chúng ta cũng đang đối diện với một số vấn đề tương tự trong nhiều hội thánh ngày nay sao? Bức thư này có nhiều điều để nói với chúng ta. Đó là “một trong những bức thư phong phú nhất, có tính giáo huấn nhất, mạnh mẽ nhất trong tất cả các thư của ông.”—Ellen G. White, *The Acts of the Apostles*, tr. 301.

Phao-lô có thể đã viết ba hoặc bốn bức thư cho người Cô-rinh-tô (so sánh với 2 Cô-rinh-tô 10:9). Ông viết một bức thư đầu tiên trước thư 1 Cô-rinh-tô (1 Cô-rinh-tô 5:9), nhưng thư ấy đã thất lạc. Trước thư 2 Cô-rinh-tô, ông viết một bức thư mà các học giả gọi là “bức thư nghiêm khắc” (2 Cô-rinh-tô 2:3, 4, 9; 2 Cô-rinh-tô 7:8), nhưng thư ấy cũng đã thất lạc. Một số người cho rằng ông đang đề cập đến thư 1 Cô-rinh-tô, hoặc bức thư ấy được lưu giữ một phần trong các thư 2 Cô-rinh-tô.

Từ 2 Cô-rinh-tô, chúng ta nhận ra rằng các tín hữu tại Cô-rinh-tô bị ảnh hưởng bởi văn hóa xung quanh. Họ coi trọng những điều như sự cạnh tranh, quyền lực và giàu có, tất cả đều là những điều cũng có thể thách thức hội thánh chúng ta ngày nay. Ngược lại, Phao-lô tìm cách tạo dựng một văn hóa đặt Đấng Christ làm trung tâm, một cách nhìn thế giới qua lăng kính của phúc âm. Thật quan trọng biết bao khi chúng ta cũng nhìn thế giới hiện tại qua lăng kính của phúc âm.

Đọc lại 2 Cô-rinh-tô 2:4. Câu này nói gì với bạn về việc Phao-lô quan tâm đến những người này nhiều như thế nào? Ngược lại, trong lòng bạn có bao nhiêu tình yêu thương dành cho người khác?

NGHIÊN CỨU BỔ TÚC: Đọc Ellen G. White, “Corinth,” tr. 243–254, trong *The Acts of the Apostles*.

“Trong khi rao giảng phúc âm tại Cô-rinh-tô, vị sứ đồ đã theo một phương cách khác với cách ông đã thực hiện tại A-thên. . . . Ông quyết định tránh những lập luận và tranh luận cầu kỳ, và ‘chẳng biết sự gì’ giữa vòng người Cô-rinh-tô ‘ngoài Đức Chúa Giê-su Christ, và Đức Chúa Giê-su Christ bị đóng đinh trên thập tự giá.’”—Ellen G. White, *The Acts of the Apostles*, tr. 244.

“Phao-lô đã có một mức độ thành công,” nhưng ông “nghĩ ngờ sự khôn ngoan của việc xây dựng một hội thánh từ những con người mà ông tìm thấy tại đó. Ông xem Cô-rinh-tô là một cánh đồng lao động rất đáng ngờ, và quyết định rời khỏi nơi ấy. . . .

“Khi ông đang suy nghĩ về việc rời thành ấy để đến một cánh đồng có triển vọng hơn, . . . Chúa hiện ra với ông trong sự hiện thấy ban đêm và phán: ‘Đừng sợ chi; song hãy nói, . . . vì ta có nhiều người trong thành này.’ Phao-lô hiểu đây là mạng lệnh phải ở lại Cô-rinh-tô, và là sự bảo đảm rằng Chúa sẽ làm cho hạt giống đã gieo được gia tăng. . . . Một hội thánh lớn đã được ghi danh dưới ngọn cờ của Đức Chúa Giê-su Christ.”—Ellen G. White, *Sketches From the Life of Paul*, tr. 106, 107.

“Kinh Thánh ghi lại rằng Phao-lô đã làm việc một năm sáu tháng tại Cô-rinh-tô. Tuy nhiên, những nỗ lực của ông không chỉ giới hạn trong thành ấy. . . . Ông đặt Cô-rinh-tô làm trụ sở chính. . . . Nhờ đó, nhiều hội thánh đã được thành lập. . . . Sự vắng mặt của Phao-lô đối với các hội thánh ông chăm sóc được bù đắp phần nào bằng những thư tín có sức ảnh hưởng lớn và đầy quyền năng, thường được tiếp nhận như lời của Đức Chúa Trời. . . . Những thư tín này được đọc trong các hội thánh.”—Ellen G. White, *Sketches From the Life of Paul*, tr. 109.

ĐỀ TÀI THẢO LUẬN:

1. Phao-lô tin chắc rằng ông là sứ đồ của Chúa Giê-su và sự kêu gọi này đến từ Đức Chúa Trời. Vì sao biết mình là ai và sự kêu gọi của mình là gì lại quan trọng đến vậy?
2. Trong một khoảnh khắc, Phao-lô cảm thấy muốn từ bỏ công việc truyền giáo tại Cô-rinh-tô và rời khỏi thành. Điều gì đã khiến ông đổi ý? Điều này có thể giúp chúng ta như thế nào khi chúng ta cảm thấy muốn từ bỏ một dự án truyền giáo? Tuy nhiên, có khi nào chúng ta nên làm như vậy không?
3. Các tín hữu hội thánh tại Cô-rinh-tô chịu ảnh hưởng đáng kể bởi văn hóa xung quanh. Đây cũng là một thực tế rõ ràng giữa chúng ta ngày nay. Làm sao chúng ta có thể ở trong thế gian (*Giăng 17:11, 15*) mà không bị ảnh hưởng bởi những điều “ở trong thế gian—sự mê tham của xác thịt, mê tham của mắt, và sự kiêu ngạo của đời” (*1 Giăng 2:16*)? Còn những cách nào khác mà hội thánh chúng ta đang bị ảnh hưởng tiêu cực bởi văn hóa xung quanh?